

наниза жълтици, роклята ѝ бѣше дълга, шарена, косата и лицето черни. Другитѣ цигани и женитѣ имъ пиеха съ голѣми чаши вино, говорѣха, викаха. На крайната маса седѣше пияниятъ роднина на Ана. Очитѣ му жадно гледаха пълнитѣ цигански чаши.

— Дай ми едно шишенце! — молѣше се на кръчмаря.

— Дай пари!

Той тръгна по циганскитѣ маси, протѣгаше ръка, плачеше, просѣше шишенце. Циганинътъ викна:

— Какво ще дадешъ да те почерпя?

— Ще ви играя.

— Ха-ха-ха! Че ти по-добре ли играешъ отъ насъ?

— Като мечка ще ви скачамъ.

— Имаме си мечка.

Той се въртѣше изъ кръчмата, жаденъ за вино, съ помжтени, мокри очи, дрипавъ, свитъ, жалъкъ.

Въ тая минута на прага се изправи Ана съ кошницата на ръка.

— Кашичка ще направимъ, ела си! — помоли го тя.

— Маршъ! — той полетѣ срещу нея.

Изведнажъ, оня циганинъ, който свирѣше, остави цигулката. Изправи се, впи очи въ лицето на Ана, постоя една минута така, после скочи и викна на пияницата:

— Стой! Твое е ли е това момиче?

— Мое я.

Циганинътъ извади отъ голѣмия си поясъ една кесия, изплетена отъ шарени мъниста, голѣма, пълна; изтърси купчината пари на масата предъ замаянитѣ очи на пияницата, разрови ги съ ръка и извика:

— Давамъ ти всичкитѣ тия пари.

Тоя онѣмѣ отъ блѣсъка на едритѣ сребърни монети, отъ тѣхния звънъ, постоя като замаянъ, посегна, отдръпна ръката си, после тихо продума:

— Всичкитѣ? За мене?

— Всичкитѣ за тебе... ама...